

„Nem hiszem, hogy valaha is olvastam volna ennyire tökéletes
könyvet a felnőtté válásról.” – *Kayla, goodreads*

GIRL out of WATER

lány a vízből

Van, hogy csak akkor
talál magára az ember,
amikor elhagyja az otthonát.

fine
selection

LAURA SILVERMAN

LAURA SILVERMAN

GIRL out
of
WATER

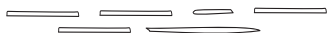
lány a vízből

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Nagymamámnak,
aki rendületlenül imádja a könyveket és engem*

EGY

LEBEGEK A CSENDES-ÓCEÁNBAN.

Felülök a deszkámon, hűvös víz hullámoz körülöttem, miközben figyelem a szörfösöket. A part mentén végig kilencven-százhusz centis bébihullámokat lovagolnak meg, amik szertefoszlanak, mielőtt messzire vinnék az embert.

Én valami jobbra várok.

A szörf ruhám és a hajvonalam között égeti a nap a tarkómat. Hiába ég az érzékeny bőröm, nem emelem oda a kezemet. Sirályok körözködnek az égen, és rikácsolnak a kajával teli víz fölött. A felszín alá merülnek, majd hínárdarabokkal és apró halakkal a szájukban újra a magasba repülnek.

Aztán meglátom a távolban. Felém tart, *értem* jön. A tekintetem végigkíséri a kékeszöld vizet, miközben a hullám testet ölt. Ez nem egy kilencven-százhusz centis példány. Nem, ez valami sokkal jobb. Az ujjaimmal a combomon dobolok, előredőlök, és a naptól kiszáradt ajkaimat rágszálom.

Ahogy a víz egyre magasabbra és magasabbra emelkedik, a testem lüktet a sóvárgástól. Santa Cruzban általában enyhék a hullámok. Ritkán lehet elkapni olyat, ami magasabb lenne az én százötvenhat

centimnél. Viszont ez a hullám most értem jön. Ez a szabad szándékából felém dübörgő hullám inkább olyan háromméteresnek tűnik, és így ez lenne a legmagasabb, amit valaha is meglovagoltam.

Tudom, hogy félnem kellene, hogy a hullám maga alá gyűr, vagy hogy elveszítem az irányítást, és a deszkám éles uszonyába verem a fejem, de én csak a túlárado adrenalint érzem. Ez az. Az én csoda-hullámmom.

A víz egyre növekvő tombolással halad felém. Az ülő helyzetemből a hasamra csúszok, az altestemet erősen a deszkára szorítom, a csípőm feszes, a lábfejem spiccel. Gyakorlott kézzel jobbra evezek, hogy a deszkám a part felé forduljon. Két rövid belégzés után veszek egyetlen mély levegőt. Ezt a rituálét már egészen kicsi korom óta csinálom. És aztán, mielőtt még jobban átgondolhatnám a dolgot, a hullám már mögöttem is van. Talpra ugrok. Hideg víz spriccel mindenfelé, magával ragadó és izgalmas. Elkapom a fejem fölé ívelő gyönyörű és egyben félelmetes hullámot. Így most párhuzamosan haladok egy robogó vízfallal, a deszkám orra pedig mindössze másodpercekkel jár a törésvonal előtt.

Ám ekkor lelassulok. A vízfalból kupola lesz, ami körbevesz engem minden irányból, és elkövetem a lehető legmeggondolatlanabb dolgot: bepánikolok.

A hullámra kellene bíznom magam, alámerülni, és várni, hogy elmenjen a fejem fölül. Ehelyett megpróbálok továbbmenni, ami persze alapvetően lehetetlen, amikor háromméternyi víz zuhan az emberre. A víz nekem csapódik, amitől mélyen a felszín alá merülök. Elvágja az oxigén-utánpótlásomat, és gőzöm sincs, hogy merre van fel és merre le. Közben tehetetlenül forgok, akár egy darab plankton. A deszkám utolér hátulról és jó keményen oldalba vág. Ösztönösen felszisszenek, mire sós vizet nyelek, ami égeti a torkomat.

Levegő. Levegő. Levegő.

Visszaküzdöm magam a fodrozódó felszínre, levegőért kapkodok, és támogatásért feltornázom magam a deszkámra. A szívem kalapál, az oldalam lüktet, és tele van a fülem tengervízzel. A távolban pedig a csodahullámom száguld tovább nélkülem a part felé.

Vesztesként evezek vissza a parthoz. Eric fogad. Egy hajpánttal fogja hátra a göndör szőke haját, úgyhogy tisztán látom a szemében, milyen jól szórakozik.

– Szent szar, Anise! – Megpaskolja a hátamat. – Ez kurva jó volt!

– Fogd be! – Felemelem a szőrfdeszkámat, és a homokba szúrom.

– Mintha te nem borultál volna már vagy milliószor. – Lecipzározom a szőrfruhám felső részét és lehúzom a vállamról, majd hagyom, hogy az anyag lógjon a derekamnál.

– Haver, ez bók volt. El ne dobd már a bikinid. – Rám vigyorog, én pedig beleborzongok. – De most komolyan. Lazulj! Semmit sem vesz el a legkirályabb szőrfös hírnevedből, ha lezúgsz egy háromméteresről.

Nem csak teszi nekem a szépet. Tényleg király szőrfös vagyok. A nagyjából egy tucat barátunk közül, akik apálytól dagályig a nyár szinte minden napján összejönnek, én vagyok a legjobb.

– Tudom – szólalok meg végül. – De akkor is dühítő. Az egy olyan jó hullám volt, és majdnem sikerült. – Egyik lábamról a másikra álok, aztán visszanezék a tornyosuló hullámok felé. – Visszamegyek.

A szőrfdeszkámért nyúlok, amikor Eric a vállamra teszi a kezét.

– Nem mehetsz – mondja. – Megígértük mindenkinek, hogy beülünk kajálni a Kalyibába, és már vagy egy óra késésben vagyunk.

A keze egy pillanatig elidőzik a csupasz bőrömön, nekem pedig erővel kell rávennem magam, hogy ne dőljek bele. Végül is ő Eric, aki tizenhét éve a barátom. A kölyök, akivel együtt habfürdőztünk totyogós korunkban, amikor az anyukája vigyázott rám éjszaka. A fura kiskamasz, aki mini szörfdeszkákat készített a betéteimből, amikor először menstruáltam, és úsztatni próbálta őket a sekély vízben. Az a fazon, akivel megszámlálhatatlan esős délutánt töltöttünk pizsamában a kanapémon, szörfversenyeket néztünk az ESPN2-n, és letoltunk vagy két napra való gyorskáját egy ültő helyünkben.

Ugyanakkor ő a nemrég szinglivé vált és tisztességtelenül vonzó Eric barátom is, akinek a kockás hasa úgy csillog felém akár egy elcseszett Hollister óriásplakát.

– Oké. – Erővel elhúzom magam az érintésétől. – Gyerünk enni.

Utálok rossz szájjal otthagyni az óceánt. Különösen, amikor ilyen csodás hullámokkal kecsegtet, de megvan az a rémes szokásom, hogy a szörfözés kedvéért ejtem a barátaimat. Úgyhogy Erickel felkapjuk a deszkáinkat, és elindulunk a parton a Kalyiba felé, amit valójában Suzie és Sal Szörfös Kalyibájának hívnak, de az összes helybeli (és az évente visszajáró turisták, akik már helybelinek tartják magukat) a rövid verziót használja.

Séta közben nézem a habos vizet, ahogy a partot nyaldossa, aztán észreveszem, amint valami megcsillan a nap fényében. Felkiáltok és térdre esek, kutatni kezdek a homokban.

– Mi az? – kérdezi Eric.

– Azt hiszem, látok egyet! – Áttúrom a homokot, de csak egy sörsüvegdarabra lelek. – Bukta. – Felkapom, aztán később el is dobom. Azon tűnődöm, hogy vajon egy nemrég táborúzból maradt itt, vagy a víz mosta ki ide. Erickel tengeri üveggyöngyöket gyűjtünk. Ezek olyan sima, színes üveggömbök, amiket az óceán vet ki

magából, és olyan ritkák, hogy évente egyet, ha találunk. Van egy szokásunk: akármelyikünk is talál egyet, odaadja a másiknak.

– Bakker – válaszolja Eric.

– Határozottan bakker – értek egyet vele.

Megyünk tovább a parton, és közeledünk a Kalyiba felé. Már lát-
szik az ismerős, zöldre festett bádogteteje, és a körülötte felállított
halom fapad és homokba szúrt napernyő. Az ebédre idegyűlt tömeg
nagy része már eloszlott, de a mi barátaink még mindig az egyik asz-
talnál dekkolnak. Ananászdarabokkal bőségesen megszórt és csípős
szószban úszó hot dogokat, és wasabis balzsameccettel finoman meglo-
csolt halas tacót esznek, meg persze a személyes kedvencemet: görög-
dinnyés papaya gyümölcssalátát Cayenne-borssal és zúzott cukorral.

– Sziasztok, idegenek! – köszönt bennünket Tess, aki szamoai,
úgyhogy bár még csak nyár eleje van, ő már így is barnább a szo-
kásosnál. Az egyik kezében egy vega hot dogot, a másikban pedig
egy szinte biztos, hogy nem szűz epres daiquirit tart. Tapasztalata-
im szerint a fényes nappal megejtett alkoholfogyasztás nyáron tö-
kéletesen elfogadható, és egyáltalán nem jele semmiféle korai alko-
holizmusnak.

– Hogy ment a... *szörfözés*?

– Jól – válaszolom, aztán nagyon remélem, hogy a pillantásom-
ból kiolvassa, hogy: „Imádlak, de fogd be.”

Tess a legjobb barátom. Azóta elválaszthatatlanok vagyunk, hogy
először meg tudtuk tenni gyalog a házainkat elválasztó kevesebb,
mint egy kilométeres utat. Sajnálatos módon elkövettem azt a hibát,
hogy elmondtam neki, hogy amióta pár hete szakított a barátnőjével
Eric, egyre kevésbé baráti módon gondolok rá (pontosabban szólva
Eric tökéletes széles vállaira, amikor kievez, hogy elkapjon egy hul-
lámot).

– Anise ráharapott egy háromméteresre – közli Eric.

Egy halom „na, ne már” és „ó, basszus” hangzik fel az asztalnál, én meg karba fonom a kezemet, és Ericre bámulok.

– Most tényleg? Muszáj volt elmondani nekik? – vonom kérdőre.

– Ó, ugyan már! – Átkarolja a vállamat az egyik karjával és féloldalas ölelésbe húz. Nem hagy nyugodni a kérdés, hogy hogyan lehet borsmentaillata, amikor öt órán át ázott a sós vízben. – Mi mind jobban érezzük magunkat a tudattól, hogy te is hibázol néha. Egyébként is ezzel dicsekedned kellene, nem szégyenkezned.

– Ezt kifejténétek esetleg? – kérdezi Marie. Azóta haverok vagyunk, hogy mindketten szörfdeszkát vittünk az első osztályos bemutatkozó kiselőadásunkra. Átkarolja a barátnőjét, Cassie-t, aki a százötvennyolc centi magasságát a nyugati part leglátványosabb hasizmával és bicepszével kompenzálja. Jól is jönnek majd neki, amikor a nyár végén elhúz a tengerészet kiképzőtáborába.

– Nem – válaszolom mereven. Tudom, hogy seggfej kijelentésnek hangzik. Azt is tudom, hogy együtt kellene nevessek a többiekkel, és úgy tenni, mintha a bénázásom nem lenne nagy szám. De, nos, a szörfözés az egyetlen dolog ezen a világon, amiben jó vagyok. Még hozzá igencsak jó. És imádom. Szóval akárhányszor elszúrok egy hullámot, az rémes érzés. Ahogy sokkal rosszabbul esik vitatkozni valakivel, akit szeretünk, mint egy ismeretlennel.

– Oké, oké srácok – szól közbe Tess. – Igazából vannak fontos megbeszélnivalóink.

– Tényleg? – kérdezek vissza.

– Ó, bizony ám! A Szörf Napok.

Az asztal körül az „Ez az, baszki!” különböző verziói csendülnek fel.

Valószínűleg én kiáltom a lehangosabban, mert hát a Szörf Napok csodálatosak *ám, baszki*. Minden nyár végén megrendezik ezt a

lényegében a kertünk végében zajló hatalmas, háromnapos fesztivált. Tömegesen érkeznek profi szörfösök, hogy bemutatókat tartsanak. A parton felállított átmeneti színpadokon helyi bandák és néhány ismeretebb együttes is játszik, és több tucat büfékocsi lepi el a környéket. A több ezer részeg, napbarnított fesztiválozóról már nem is beszélve.

A barátaimmal azóta veszünk részt rajta, hogy a narancssárga mentőmellényeinkben le tudtunk totyogni a partra. És ahogy elég idősek lettünk, hogy lerázzuk a szüleinket, a fesztivál még sokkal érdekesebbé vált.

– Rendben – folytatja Tess, majd előhúz egy kopott jegyzetfüzetet a hatalmas sárga csíkos strandtáskájából. Mivel jobban szeret napozni, mint szörfözni, mindig felszerelésekkel megrakva érkezik a partra: regényekkel, a vázlatfüzetével, színes ceruzákkal és így tovább. – Egy egész hétvégére való megállás nélküli bulizást kell megtervezünk. Az első napirendi pont: kinél legyen a tábortűz?

– Nálam – válaszolom.

– Tényleg? – Tess felhúzza az egyik szemöldökét. A legtöbb évben igyekszem nem lekötni magam a Szörf Napokra, hogy jó sok időm maradjon kóborolni, nézni a bemutatókat, és új mozdulatokat ellesni a vendég profiktól és amatőröktől egyaránt. De mivel olyan sok barátom megy el a nyár végén főiskolára az ország különböző pontjaira, vagy Cassie esetében beáll a seregbe, ezek lesznek az utolsó Szörf Napok, amiket mind együtt töltünk. Egy percét sem akarom elszarlasztani.

Bólintok.

– Tényleg.

– Király! – Felemeli felém az italát, beleiszik, aztán ír a jegyzetfüzetébe, miközben folytatja az egyéb részleteket tartalmazó, abszurd módon hosszú listájának megvitatását.

A megbeszélés folytatása után néhány perccel megbököm Eric vállát.

– Visszamegyünk a vízbe?

Még nem ettünk, de van nálam pár müzliszelet, amivel kibírunk még pár órát. És akármennyire is szeretem Tesst, az Erickel való szörfözés gondolata határozottan vonzóbb, mint őt hallgatni, ahogy megvitatja a *szuperóriás* Kraft mályvacukor előnyeit a sima Kraft mályvacukorral szemben. Eric játékos mosoly kíséretében visszabök.

– Ha ragaszkodsz hozzá.

– Ó, nagyon is.

Ahogy elsétálunk a Kalyibából, és visszaindulunk szörfözni, az ujjai súrolják az enyémekeket.

Ezúttal nem húzódom el.

Hat órával később felfelé tartok a házamhoz vezető homokos fasétányon. A nedves és homokos szörfdeszkámat a fáradt karommal fogom át. Ez a fáradtság azonban kellemes érzéssel tölt el. Az a fajta, amiből érzem, hogy nőnek az izmaim, és amiből tudom, hogy idén hosszabban és keményebben fogok tudni majd evezni, mint korábban. A nap már félig lement, a Santa Cruz-i horizont a leghalványabb lilával keveredő narancssárga és vörös egyvelege. Az óceán visszaveri a fényt, és egy hatalmas tál rózsaszínű limonádéra emlékeztet.

Elkéstem a vacsoráról. Nagyon is. Ha a nap már majdnem lement, akkor kilenc körül járhat. De apu nem bánja majd. Megérti, hogy hív a víz ilyenkor nyáron, amikor egész nap szörfözhetek, nem csak néhány nyomorult órát préselhetek be sulis előtt és után. Azon

néhány alkalommal, amikor előadást tartott nekem, mert túl sokáig elmaradtam, halkán emlékeztettem, hogy ő volt az, aki szörfdeszkát vásárolt anno a hétéves kislányának.

És egyébként is, kizárt volt, hogy ma este korán hazaérjek. Erickel egész nap együtt szörföztünk, egyik hullámot a másik után kaptuk el, pihentünk a parton, a lábujjainkkal turkáltunk a nedves homokban, miközben megvitattuk minden egyes siklásunkat. A nap előrehaladtával éreztem, ahogy egyre közelebb húzódik. Nem csak a képzeletem játszott velem. Abból tudom, ahogy azon kaptam, hogy a szeme sarkából figyel engem, vagy abból, hogy úgy ült le mellém, hogy a csupasz válla az enyémhez nyomódjon. Lehet, hogy nem is annyira vad ötlet többet akarni a sráctól, aki tizenhét éve a barátom. Lehet, hogy ezt nem is egyedül csak én akarom.

Igazítok a deszka fogásán, miközben haladok hazafelé. Egy rozszant, egyemeletes házban lakunk épp a dűnék mögött. Negyedik generációs örökség az üknagyszüleimtől. Egy kicsi és düledező épület, ami nagyjából egy egymillió dolláros, első osztályú partra néző ingatlanon áll. Néha, amikor a számlák kezdenek összeszorodni, apu gondolkozni kezd rajta, hogy eladja, és messzebb költözünk a víztől, de aztán az építőipari vállalkozásához befut egy-két újabb munka, és megint egyenesbe jövünk.

Mielőtt még bemennék, a rozoga fa postaládánkhoz sétálok, és kiveszem belőle a postát, amiről apu mindig megfélemedezik. A szabad karom alá szorítom a leveleket, és a garázs felé veszem az irányt. Ahogy minden rendes, parton élő család, mi is kint tartjuk a járműveket a kocsibeállón, a garázs meg a cuccainkkal van tele. Az egész kétautós férőhelyet szörfdeszkák, kajakok, evezők foglalják el, és vannak még itt vödörök, meg kisebb deszkák a fiatalabb unokatesóimnak, amikor látogatóba jönnek. A több évtizedes napozósékről,

napernyőről, és az évek során a sós víztől megkeményedett extra törlőkendőkről már nem is beszélve.

Miután leteszem a deszkámat, bemegyek a házba a garázsajtón át, ami nyitva van, mint mindig. Kiáltok egyet:

– Itthon vagy?

– Itthon! – kiált vissza apu.

Miközben követem a hangját a konyha felé, átnézem a leveleket, hát ha jött a *SURFER Magazin*. Főleg számlák és levélszemét között válogatok, de aztán kiszúrok egy képeslapot. Az elején valami Kelsey nevű bárról készült kép látható a nevadai Renóból. Megfordítom. A hátulján már évek óta nem látott kézírással a „Drága Anise” szavak szerepelnek.

Az anyám kézírása.

– Jössz? – szól apu.

– Egy másodperc! – A hangom elcsuklik, úgyhogy egy gyors köhintéssel megköszörülöm a torkom. Az előszobában lévő asztal kacatos fiókjába dugom a képeslapot. Majd elolvasom egyedül vacsora után, távol apu fürkésző szemeitől és kérdezgetésétől, hogy: „Jól vagy, szívem? Beszéljünk róla. Szeretlek.”

A többi postával elindulok a konyhába. Aput az apró kerek asztalnál találom. Egy kétszemélyes családnak nem sok hely kell az evéshez. Ha társaság jön, akkor úgyis kint ülünk a teraszon, és a viharvert kerti bútorokon pihenünk, miközben a hullámokat nézzük.

Ahelyett, hogy odaülnék mellé az asztalhoz, feltolom magam a konyhapultra, és onnan lógotom a lábaimat. Felkapok egy almát a gyümölcsöstálból és hatalmasat harapok bele. A vízen soha nem érzem, de az tuti, hogy később utolér az éhség. Visszapillantok a bejárat felé. A kezem megremeg, leginkább csak egy kis reszketés, mint ha alacsony lenne a vércukrom. Remélhetőleg apunak nem tűnik fel.

– Mi újság? – kérdezem, és visszafordulok felé, közben pedig megint beleharapok az almába.

Stresszesebbnek tűnik az átlagosnál: a homlokán lévő három ránc némileg mélyebben húzódik most, a vállai pedig egy kicsit még jobban megrogytak. Negyvenegy éves korához képest apu nagyszerű formában van, nagyrészt a napközben végzett építőmunkának, az azt követő futásnak a parton és az esti jóga gyakorlatoknak köszönhetően. De mindez nem akadályozta meg, hogy ősszé váljon a haja, és hogy ízületi gyulladás alakuljon ki a térdeiben.

– Nos... – kezd bele lassan.

Basszus. Erősebben kezdem szorítani a pultot. Apu az a típus, aki azonnal előáll a farbával. Számára a nyílt és őszinte kommunikáció a megoldás szinte minden problémára. Nem igazán szokta óvatosan megválogatni a szavait, és amikor mégis megteszi, olyankor sohasem közöl jó hírt.

Előredől az asztalon és összeteszi a kezeit.

– Nos, nem akarom, hogy aggódj – folytatja –, mert tökéletesen rendbe fog jönni, de...

Kiszárad a szám. Alig tudom lenyelni a torkomban lévő almát. *Rendbe jön.* Tuti, hogy anyámról beszél. Valami történt az anyámmal. Ellenállok a késztetésnek, hogy leugorjak a pultról és elővegyem a képeslapot. Erővel ráveszem magam, hogy ne foglalkozzak vele. Ez az a nő, aki elhagyott bennünket, aki *újra és újra* elhagy bennünket. A nő, aki elhúzott még mielőtt járnai kezdtem volna, hogy kövessen egy totál ismeretlen együttest keresztül-kasul az országon. A nő, aki ajándékokkal megrakva tért vissza hároméves koromban, és húzott el megint néhány héttel később, mert valami kibaszott folyami kaszinóhajón akart dolgozni Louisianában. A nő, aki olyan sokszor lépett

ki-be az életemből, hogy néha azon tűnődve ébredek az éjszaka közepén, hogy vajon létezik-e egyáltalán.

– ...Jackie nagynénéd a mai nap folyamán autóbalesetet szenvedett.

Ó! Ó! A megkönnyebbülés és az aggodalom zavaró elegye önt el.

– Szívem, jól vagy? – kérdi apu.

– Ööö, ja. – Az ujjaim sebesen dobolni kezdenek a lábaimon. Muszáj kibújnom a szőrfruhámból. A szoros anyag megfojt. Leugrok a pult-ról, és lefejtem magamról. – Mi történt? Komoly baleset volt? Jól van?

– Jól lesz – válaszolja apu. – De a baleset komoly volt. Mindkét lába összetört. Nagyon. Szüksége lesz néhány műtétre, és pár hétig nem fog tudni egyedül mozogni.

– *Bassza meg!* – sziszegem lassan a szavakat. Apu nem bánja, ha káromkodok. Azt mondja, ha már muszáj, hogy a tinilányának rossz szokása is legyen, akkor az lehetne rosszabb, mint hogy káromkodik, mint egy kocsis. – Ez szívás! A fenébe, ez szívás!

És tényleg az. A rossz viccbe illő anyám testvére, Jackie néni, közelebb áll hozzám a rossz viccbe illő anyámnál. Az meg aztán vitathatatlan, hogy őt többet is látom. Van három kisgyereke: egy fiú ikerpár és egy lány. Minden nyáron levadásszák a legolcsóbb repülőjegyet, és nálunk töltenek pár hetet a parton. Szűkösen élnek, mert Jackie néni férje hat éve meghalt szívrohamban, de a nálunk eltöltött nyaralás mindig elsőbbséget élvez.

Annak ellenére, hogy ez félbeszakítja a nyári szőrfidőmet, imádom, hogy a kis unokatesóim itt vannak. Követnek fel-le a parton, kagylókat vadászunk és homokvárakat építünk, és most már, hogy idősebbek, a szőrfdeszkákra is felcsalom őket. Mivel csak évente egyszer jönnek, az óceán még mindig varázslatos számukra. Szeretem én is az ő szemükkel látni, és nem úgy, ahogy a Santa Cruz-i lakosok.

– Jól van? – kérdezem. – Mármint ébren, meg ilyenek? Felhívhatom, vagy várjak holnapig? Hogy van Emery? És a fiúk? Megvan neked a száma? Én mindig elfelejtem elmenteni a telefonomba.

Apu nem válaszol azonnal. Ó egek, mi van, ha a gyerekek is ott voltak? A rettegéstől görcsbe rándul a gyomrom.

– Szívem – folytatja –, tudod, mondtam, hogy Jackie néni hosszú ideig nem fog tudni járni.

– Igen...

– Nos, nyár van, szóval az unokatesóid otthon vannak. És Jacks még pár hétig kórházban lesz, utána pedig még hosszabb ideig tolószékben. Nem tudja majd egyedül ellátni a gyerekeket.

– Ó! – nyögöm. – Ó...

– Nebraskában fogjuk tölteni a nyarat, és segítünk az unokatesóidnak és Jackie nénédnek. El kell majd vállaljak pár munkát, amíg ott vagyunk, úgyhogy szükségem lesz majd napközben a segítségedre a gyerekekkel.

Nebraskában töltjük a nyarat? Soha nem hagytam még el Kaliforniát, nemhogy heteket töltsék távol. Miért is tenném, amikor minden itt van, amit szeretek: a barátaim, apu, az óceán, és mind a hálószobám kevesebb mint egy kilométeres körzetében. De természetesen akarok segíteni. Hát persze hogy ott akarok lenni a nagynénémmel és az unokatestvéreimmel, még ha a gondolattól, hogy ilyen távol legyek az otthonomtól, legszívesebben újra levonnám a szőrfruhámat.

– O-ké – mondom lassan.

Apu megköszörüli a torkát.

– Szívem, amikor azt mondom, hogy az egész nyarat Nebraskában töltjük, akkor azt úgy értem, hogy az... *egész* nyarat.

– Az *egész* nyarat? – Elhallgatok. – Az *egész* nyár mégis melyik részére gondolsz?

A következő szavak csak úgy kiáradnak belőle.

– Holnap indulunk, és egy héttel sulikezdés előtt jövünk vissza.

– Egy *héttel* előtte?

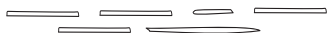
Bólint.

És ekkor leesik. Ha egy héttel sulikezdés előtt jövünk vissza, akkor a teljes nyarat kihagyom. Ebbe beletartozik a Szörf Napok, az utolsó esélyem, hogy három napot szünet nélkül a legközelebbi barátaimmal töltssek. Mire hazajövök, hogy elkezdjem a végzős évemet, a barátaim fele már úton lesz el a városból.

A szörfruhámra bámulok. Egy kupacban hever a konyhapadlón. Holnap újra magamra kapom, és indulok szörfözni a felkelő nappal a hátam mögött. Holnap találkozom majd a barátaimmal. Egyik hullámot a másik után kapjuk el. Fogadásokat teszünk a legjobb sikerre. Vega hamburgereket és banáncipset eszünk majd a Kalyibában. Holnap tele lesz sóval a hajam és homok kerül a lábujjaim közé.

– Alighanem még ma este be kellene csomagolnod – mondja apu, bár alig hallom. A nyitott ablakon át az óceán hangja felerősödik. Hív engem. Nem hagyja, hogy elmenjek. Nem hagyja, hogy ez megtörténjen. Nem tölthetem az egész nyarat Nebraskában. – A repülő holnap délelőtt tizenegykor indul.

KETTŐ

LEROGYOK A SZÉKEMBE a konyhaasztalhoz, és kibámulok az ablakon a partra. Az óceán egészen máshogy néz ki a régi foltos ablakon át. Mielőtt apu kiment a konyhából, megígérte, hogy rendben lesz a nyár... még akár jó is. Hinni akarok neki. Elvégre ő az az ember, aki biztosított róla, hogy nem bujkálnak szörnyek az ágyam alatt, és igaza volt. De a gondolat, hogy az egész nyarat a barátaim nélkül kell töltenem, sokkal ijesztőbb, mint bármilyen bujkáló szörnyeteg.

Előveszem a telefonomat és küldök egy csoportos üzenetet:

Vörös kód. Holnap utazok Nebraskába EGÉSZ NYÁRRÁ.

Találkozzunk éjfélkor a Litchfield-dűnéknél.

A Litchfield-dűnék nem egészen egy kilométerre vannak a házamtól a Litchfield-birtok mögött, ami már öt éve üresen áll olyan gazdag embereknek köszönhetően, akik több pénzt költenek, mint amennyijük van. Így ez egy kifejezetten kitűnő hely arra, hogy késő éjjel összejöjjünk. A gyomrom összerándul az idegességtől, vagy az éhségtől, vagy mindkettőtől. Csak néhány alkalommal hagytam el Santa Cruzt. Többek között olyan kiruccanásokra, mint például

ami nyolcéves koromban a „bocs, hogy az anyád egy szemét, gyөрünk el Disneylandbe”, vagy amikor tizenegy éves voltam, a „bocs, hogy az anyád még mindig egy szemét, gyөрünk el szörfözni San Diego-ba” kijelentésre történt. A nagybátyám temetésére sem mentem el, mert akkor szenvedtem el az első komoly szörfös balesetemet: el-tört az egyik karom, és felhasítottam az egyik lábamat, amit vagy egy tucat öltéssel össze is kellett varrni.

A gondolat, hogy holnap felszálllok egy Nebraskába tartó gépre és ott töltöm az egész nyarat, annyira abszurd, olyan távol áll a valóságtól, hogy igazából kezdem egészen nyugodtnak érezni magam. Végül is semmi okom rá, hogy kiboruljak valami olyasmi miatt, ami valójában meg sem történhet.

Megkordul a gyomrom. Apu amatőr szakács, és legtöbbször főz magunknak vacsorát, de ma valami fontosabb kötötte le a gondolatait. Felállok, és kaját keresve átkutatom a konyhát. Találok is néhány szelet vega pizzát, meg egy almát, amit megkenek sűrű mogyoróvajjal, és egy hatalmas zacskó diákcsemegét, amiből betolok pár maroknyit. Az összes M&M's oda, mivel apu imádja a csokit, de nem vesz egészségtelen kaját, úgyhogy én kénytelen vagyok beérni mazsolával és mogyoróval. Ez egy teljesen átlagos este a számomra: nagyjából húsz perc alatt betolok egy egész napra való kaját.

Aztán elkezdenek ömleni az üzenetek, ami emlékeztet rá, hogy a ma este minden, csak nem átlagos.

MICSODA? RÉSZLETEKET!

Hozok piát.

Haver. Ez nem oké. Viszem a gyújtófolyadékot.

Mályvacukrot. Még több mályvacukrot.

NEM mehetsz.

Nem válaszolok, és a telefonomat is lenémítom. Majd mindenkit személyesen beavatok a történetbe. Még egy fél órát eltöltök azzal, hogy betömök minden kaját, amit csak találok: répákat humusszal, szárított pulykahúst és egy maréknyi szőlőt. Aztán pakolok még nasit és vizesüvegeket a kopott táskámba, felhúszom a nedves szörfruhámat, félig lecipzározva hagyom, és elindulok a garázs felé a szörfdeszkámért. Megállok egy pillanatra a fiók mellett, ahol anyám képeslapja rejtőzik. Furcsa egybeesés, hogy nagyjából két év után pont aznap hallok róla először, amikor a testvére autóbalesetet szenved. Túlságosan is furcsa. Kirántom a fiókot, és kiveszem a lapot.

A szívem kalapál, miközben olvasom, és hegyezem a füleimet arra az esetre, ha apu erre jönne az előszobában. A kezeim remegnek, ami megnehezíti a macskakaparáásra hasonlító kézírás olvasását.

Drága Anise,

Szia, kicsim! Hiányzol, és remélem, hogy te is és apád is jól vagytok! Arra gondoltam, hogy idén nyáron beugrok és meglátogatlak titeket. Azt hiszem, ránk fér már már egy kis anya-lánya idő együttlét, igaz? Valószínűleg júliusban járok arra. Vagy lehet, hogy júliusban! Majd meglátjuk!!!

Szeretettel:

Anju

Ahogy mindig, most sem írta oda sem a telefonszámát, sem a címét. Az anyám idejön idén nyáron, én meg Nebraskában leszek. Igyekszem elhíttetni magammal, hogy ez jól is van így. Nem kell találkoznom vele. Nem is akarom látni. Nem kell majd itt ülnöm, mint

nyolcéves koromban, és számolni a napokat az érkezéséig valami kamu „Én kicsi pónim” naptáron, azon tűnődve, hogy vajon mikor fog végül felbukkanni. Szép kis „baszd meg” lesz, amikor ideér egy befőttesüveg valami mezőgazdasági szövetkezethez tartozó tanýáról származó biolekvárral és három hétre való szennyessel, majd rájön, hogy apu és én nem vagyunk itt. Egy kis ízelítő a saját cserbenhagyós koktéljából.

Apu soha nem gyűlöli meg. Mindig mentségeket keres a számára, és visszafogadja az életünkbe, mintha ez a viselkedés normális lenne. De ahogy egyre idősebb lettem, már átlátok apu alkalmazkodási stratégiáján. Tudom, hogy csak értem teszi. Minden egyes alkalommal, amikor anya elmegy, az apunak is fáj. Nos, legalább idén nyáron nem leszünk itt, hogy fájdalmat okozhasson nekünk.

A két kezembe fogom a lapot és készülök eltépni, de egy centi után habozok. Inkább kihúzom a fiókot, beletúrok a halom extra kulcs, gumiszalag és rossz elem közé, és az egész aljára rejtem a képeslapját.

Én érek ki először a dűnékhez. Már majdnem éjfél van. Leszámítva a víz morajlását, ahogy a rücskös sziklákat és a homokot nyaldossa ritmusosan, csöndes a part. A hold tompa ragyogása sokkal kellemesebb, mint a nap szűrő fénye.

Szorosan átkarolom magam és becsukom a szememet. Belélegzem a sós levegőt, és hagyom, hogy a jól ismert illatok és hangok körülöleljenek.

A csalódottság és az idegesség érzése még mindig jelen van, de a víz hangja és a hold fénye segít a nyugtalanságomon. Egyelőre úgy teszek, mintha ezek a problémák nem is az enyémeek lennének. Egyelőre

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hagyom, hogy ez a néhány percnyi nyugalom szinte az örökkévalóságig nyújtózzon. Egyelőre a világ többi részét magával viheti a finoman ringatózó víz, míg az árapályon, a holdon és rajtam kívül már semmi más nem létezik.

Mély levegőt veszek. Egyszer. Kétszer.

És aztán lassan kinyílik a szemem. Egy alak rohan felém a parton, homokban trappoló lábak körvonalait látom.

– Anise!

Tess az, a legjobb barátom, aki határozottan állítja, hogy hacsak nem üldözi valaki, soha nem fut. Szóval vagy rohan mögöttem egy baltás gyilkos, vagy ezúttal kivételt tett. Egy másodpercre úgy tűnik, hogy belém rohan és mindkettőnket a földre dönt, de aztán hirtelen megáll, előrehajol, és erőlködve levegő után kapkod.

Felé indulok, de feltartja a kezét.

– Várj! – Tovább liheg. – Kérlek, ne kelljen... – Még többet liheg. – ...a te undorító szintű... állóképességed közelébe kerülnöm.

Türelmesen várok még pár másodpercet. Majd Tess felegyenesedik, és így szól:

– Nem engedem meg, hogy elmenj. Örökké utálni foglak. – És ekkor mégiscsak rám veti magát, a földre teper, és kinyomja belőlem a szuszt. De nem érdekel. Ugyanazzal a hevességgel viszonzom az ölelését.

– Én is örökre utálni fogom magam.

Tess-szel elengedjük egymást, de lent maradunk a durva homokon, felettünk pedig a csillagos ég. A kezeink megtalálják egymást és összekapaszkodnak, mint amikor még összenőtt kiskölykök voltunk. Megnyugtató érzés.

Amíg várjuk a többiek érkezését, mindent elmesélek neki. Mindent, kivéve a képeslapot, mert ha nem beszélek neki róla, akkor az